

JAKUB

2

ZPRAVODAJ PŘÍBRAMSKÉ FARNOSTI SV. JAKUBA

nákl. na tištěné číslo 7 Kč

XXIV. ročník, 28. 2. 2016

SLOVO ÚVODEM

Milí čtenáři, jsem ráda, že vám můžu představit další číslo Jakuba. Najdete v něm informace o velikonočních bohoslužbách a jiných akcích, na které vám určitě doporučujeme dorazit. K tématu čísla pak berličku, jak si nenechat zevšednět milosti proudící ze Svátosti smíření, a zamyšlení nad nesením svého kříže. V seriálu o milosrdenství v našich životech tentokrát přebrala štafetu Káťa Marková. Věnovat se budeme i nedávnému setkání papeže Františka a ruského patriarchy Kyrilla - více se dozvíte v článku Ze života světové církve. Nevynechejte informaci o světovém dni mládeže, který bude už letos v Krakově (konečně zase pro Čechy blízko). V rubrice Kulturní revue si pak přečtete doporučení na knihu o životě manželky Bohuslava Reynka, hlavně v poslední době často zmiňovaného umělce.

Tolik stručně k obsahu čísla... Přeju vám všem mnoho sil i radosti v probíhající postní době a těším se na setkání v kostele i jinde (hlavně tedy na stránkách dalšího čísla Jakuba). AS

VÍTE TO?

- Akce „**24 hodin pro Pána**“ začne v pátek **4. 3. v 18.00 mší sv. a bude následovat adorací s modlitbou se zpěvy z Taize do 22.00**; sobotní část je zrušena.

- **Rytmičká mše sv.** bude první neděli v březnu, tzn. **6. 3. v 10.00**.
- **6. 3.**, na čtvrtou postní neděli připadá **Misijní koláč**; více informací níže.
- V úterý 22. 3. v 19.00 budou na Sv. Hoře předneseny „Janovy pašije“ v podání Komorního smíšeného sboru Dr. Vl. Vepřeka; vstup volný.
- V sobotu **19. 3.** se po mši sv. v 9.00 uskuteční **kající pobožnost** s možností svátosti smíření; zpovědníkem bude P. V. Málek
- Ve čtvrtek **31. 3. v 18.00** se v kostele sv. Jakuba uskuteční **koncert** písničkáře **Slávka Klecandra**, frotnmana skupiny Oboroh; vstupné dobrovolné.
- Svátost **biřmování** se posouvá na 22. 5.
- **Světové dny mládeže** v polském **Krakově** proběhnou **25.-31.7.**, předprogram (pobyt v diecézích) o týden dříve, tzn. 20.-25.7.; přiblížení atmosféry viz články níže.
- Příjmy farnosti za měsíc leden 2016 činily 13 299 Kč. Výdaje činily 11 190 Kč (plyn 7 450 Kč; elektřina 1 620 Kč; voda 710 Kč; režie 1 410 Kč).

VELIKONOCE 2016

- **Stavba Božího hrobu**, příprava kostela na Velikonoce a úklid kostela proběhne v úterý 22. 3. v 15.00. Pokud se úklid nestihne, bude pokračovat ve středu. Každá pomocná ruka je vítána!
- Termíny **náviku ministrantů a lektorů**

na velikonoční obřady budou zveřejněny v kostele před Velikonocemi

- Možnosti adorací budou upřesněny před velikonoce

Bohoslužby:

24. 3. Zelený čtvrtek v 18.00,

mše sv., poté bdění u Božího hrobu

25. 3. Velký pátek v 18.00,

velkopáteční obřady

26. 3. Bílá sobota v 20.30,

bílósobotní vigilie

27. 3. Boží hod vel. v 8 a v 10 hodin,

mše sv. s žehnáním velikonočních pokrmů

28. 3. Pondělí velikonoční,

mše sv., čas bude upřesněn

SVÁTOST SMÍŘENÍ

Nejsem dostatečně kompetentní pro to, abych napsal cokoli „odborného“ na téma svátosti smíření. To bylo první, co mě napadlo, když jsem se dozvěděl, že mi toto téma bylo svěřeno. Nicméně alespoň pro mě to bylo užitečné - při hledání vhodných materiálů jsem se totiž dostal k článku Svátost smíření pro „zajeté“ katolíky od P. Roberta Bergmana. S jeho obsahem bych vás chtěl ve stručnosti seznámit.

Každý „zajetý“ katolík dobře ví, co to zpověď je a jak to všechno funguje. A tak není divu, že časem může dojít k určitému zevšednění. Ze svátosti setkání s odpouštějícím Bohem se stane běžná rutina, která, když není nepřijemná kvůli nárazu na vlastní slabost, tak už také není posilujícím a očišťujícím setkáním s milosrdenstvím živého Boha.

Proto je nutné se zaměřit na několik úskalí:

1. Stereotypní zpověď: Stereotypní zpověď bývá důsledkem stereotypního duchovní-

ho života. Je zde nepůsobící a neaktivní Bůh, který nemůže nic dělat, protože člověku chybí víra. Buď mu to nedovolí nebo to nevidí - se stejným výsledkem: subjektivní pasivita Boha.

2. Zvykové hříchy: Nepracuje se s nimi, nebojuje se s nimi, člověk si zvykl a rezignoval: „To jsem prostě já.“ Rezignace nejen nad sebou, ale také nad Bohem, pro kterého není nic nemožné.

3. Ztráta radosti z odpuštění: Proč mít radost z automatu? Vyhledávání anonymity, tmavé zpovědnice. Zpověď jako nutné zlo.

4. Odtržení zpovědního a reálného života: Zvykové vyznání. Člověk nepřemýšlí, jaký je jeho život - vyznává bez myšlenky to, co vždycky. A tak se z něčeho jiného zpovídá, něco jiného žije. Opět je zde neaktivní Bůh. Nůžky mezi tím, co říká Bohu, a tím, co žije, se ještě více rozvírají. To je jeden z obranných mechanismů hříchu: „Nevidím zlo, neslyším zlo...“ Často s průvodním jevem: nemluví s Bohem o svých hříších v modlitbě.

5. Nekající se styl života - nerefektování jednání: Častý důsledek velkých interválů zpovědi. Člověk přestává hřích vnímat - otupělost. Ztráta dlouhodobého smyslu - duchovní cesta, která se zasekla nebo která prostě nikam nevede. Prodlužování interválů - otupení svědomí. Dvě možné příčiny: člověk nezná krásu Boha nebo zrůdnost hříchu.

6. Ztráta Boha, soustředěnost na člověka: Duchovní život se začne točit okolo toho, co dělá člověk, a přestane se točit okolo toho, co chce a co v jeho životě dělá Bůh.

7. Zatěžující zpověď: Svátost smíření se stává dalším stresem, a ne úlevou. Pozor: primárně nejde o úlevu, ale o setkání s otcem, které občerstvuje. Neprožití Božího

uzdravujícího dotyku je zpověď bez Boha.

8. Zpověď jako „držhubné“ pro svědomí: Zde jde primárně o útěchu. Ne o odpuštění hříchu, ale aby měl pokoj, aby mu svědomí nic nevyčítalo. Často „VV zpovědi“ (tj. jen o Vánocích a Velikonocích).

9. Ztráta víry v odpuštění: Náraz na kontrast se světem - dobrý Bůh × zlý svět (zlé skutky). Pochybnosti typu: „Může mi Bůh odpustit?“ Někdy souvisí s krizemi víry: „Není to všechno jen iluze, nějaký omyl mládí?“

P. Robert Bergman nabízí k výše pospaným úskalím protilátky:

1. Dobrý zpovědník - umí dobře položit otázku, dát impuls, upozornit na potenciální problém, nabídnout cestu...

2. Fascinace odpuštěním a milosrdenstvím - odvyknout si, že odpuštění je automatické (stačí jít ke zpovědi) - to je sice důležité, ale příčina odpuštění je Boží láska a Ježíšova oběť na kříži. Rozměr tajemství, na kterém mám účast. Rozšíření obzoru.

3. Změna formy - třeba forma modlitby, prostředí, čas...

4. Příprava na svátost smíření - Člověk se podívá, co je skutečně hřích (není to jen nedodržení nějakého bodu zpovědního zrcadla nebo přestoupení zákona, ale překážka mezi člověkem a Bohem) Někdy pomůže třeba duchovní obnova.

5. Zpověď jako setkání, a ne jako soud - setkání s tím, kdo mě zná, a sdílení životních chyb. Výhoda stálého zpovědníka.

6. Modlitba za svátost, za zpovědníka, postoj otevřeného srdce (ne: ať už to mám za sebou).

7. Systematické zpytování svědomí a duchovní život (vnímání dobra i zla - nejen před zpovědí).

KŘÍŽ

Také si někdy stěžujete na nesení svého životního kříže a myslíte si, že jiní ho mají lehčí? Možná jim i trochu závidíme, říkáme si - to bych taky chtěl(a). Nevěřím, že tomu tak je, i když z našeho pohledu se tak může zdát. Poznala jsem v životě dost lidí, o nichž by si člověk myslel, jak jsou šťastní, mají vše, nač jen pomyslí, daří se jim..., ale věřte, že každý z lidí, i my sami, si životem neseme starosti, problémy a bolesti, o kterých druhí, možná krom našich nejdůvěrnějších přátel a Boha, nevědí...

August Strindberg řekl: Nezávid' nikomu, protože nevíš, zda neskrývá něco, co bys s ním za žádnou cenu neměnil. Lukáš 9:23 - Ježíš řekl: „Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, nes každého dne svůj kříž a následuj mne.“

V jednom městě žil muž. Byl chudý a jeho myšlení bylo jednoduché. Večer se vracíval po těžké dřině z práce unavený a se špatnou náladou. S nenávisí pozoroval lidi, kteří si jeli v autech nebo seděli na stoličkách v barech. „Ti si žijou,“ bručel si, když jel namačkaný jako sardinka v tramvaji.

„Ti vůbec nevědí, co je to nějaké trápení... Všechna smetana je jen pro ně. Kdyby tak museli nést můj kříž!“ Pán velmi trpělivě naslouchal jeho nářkům. A jednou večer na něho čekal u dveří jeho domu. „Á, to jsi ty, Pane?“ podivil se muž, když ho uviděl. „Nepokoušej se mě usmířit. Víš moc dobře, jak je těžký kříž, který jsi mi naložil.“ Muž se zlobil víc než kdy jindy. Pán se dobrotivě usmál a řekl: „Poď se mnou. Dám ti možnost, aby sis vybral jiný.“ Muž se náhle ocitl v ohromné modré jeskyni. Vypadala božsky. A byla plná křížů: malých, velkých, vykládaných drahokamy, hladkých, pokroucených.

JC

„To jsou kříže lidí,“ pravil Pán. „Tak si z nich jeden vyber.“ Muž neohrabaně odložil svůj kříž do rohu, otřel si ruce a začal s výběrem. Vyzkoušel si jeden kříž, byl lehoučký, ale strašně dlouhý a překážel při chůzi. Naložil si na záda kříž pana biskupa, ale ten ho neuvěřitelně tížil, protože na něm leželo mnoho zodpovědnosti a mnoho obětí. Jiný byl hladký a zdál se velmi lehký, ale když si ho muž naložil na záda, začal strašně píchat, jako by byl plný hřebíků. Vzal tedy do ruky stříbrný kříž, který na dálku zářil, ale zalil ho tak strašný pocit samoty a opuštěnosti, že ho hned vrátil. Zkoušel a zase zkoušel, ale každý kříž měl nějakou vadu.

Nakonec v tmavém koutě objevil malý kříž, byl už trochu opotřebený. Nebyl ani příliš těžký, ani nepřekážel. Vypadalo to, že je jako šitý na míru právě jemu. Muž si ho vítězoslavně hodil na ramena. „Tento si vezmu!“ prohlásil. A vyšel z jeskyně. Pán se na něj zahleděl chápavým pohledem. A v tu chvíli si muž všiml, že si vybral právě svůj starý kříž, ten, který v jeskyni odložil do kouta. Ten, který nosil celý život.

*z knihy „Příběhy pro potěchu duše“
Bruno Ferrero zpracovala Jarka P**

VELIKONOCE Z HLEDISKA LITURGICKÉHO PROŽÍVÁNÍ

Liturgie není pouhý přehled jednotlivých částí obřadů – to je „ritus“, ale je to vnitřní pohled na dění. Svátosti nejsou něco statického, ale je to dění, je to opravdu živě jednající Ježíš v našem životě. Svátý týden není tedy pouhou vzpomínkou na události za historického života Ježíšova, ale Ježíš, s nímž jsme křtem spojeni, nás stále znovu a znovu v čase vtahuje do toho dění, které se historicky odehrálo pouze jednou, ale které ve své podstatě a platnosti je stále živé; pro-

tože Ježíš nebyl jen smrtelný člověk, ale i věčný Bůh. Proto má celý život a veškeré konání v něm věčnou, nikdy nekončící platnost. My jsme ovšem smrtelní lidé (to Ježíš nás přijímá do své nesmrtelnosti), žijeme v čase periodicky se opakujícím, a proto nám Bůh dává stále možnost znovu a znovu prožívat jeho životní události: teď v čase, jsme však stále více vtahováni do plnosti jeho života, jak my říkáme „do věčnosti“. Věčnost není pouhou nekonečností času, ale je to plnost života, který prožíváme s Kristem, jenž je život sám, jak to u Jana osobně zdůrazňuje.

Na Květnou neděli je tedy smyslem obřadů, připojit se ke Kristu, vstupujícimu do Jeruzaléma, do chrámu, rozhodnutí jít jeho cestou, cestou k Otci, ať je jakákoliv. A protože jsme slabí lidé, hříšníci, prosíme o sílu víry a lásky k němu, abychom na té jediné cestě života vytrvali a znovu a znovu se k němu vraceli, když jsme slabí a tu cestu opouštíme. A Ježíš nás zná (Ježíš věděl, co je v člověku, a nebylo třeba, aby mu někdo o člověku něco říkal), ale jeho láska k lidem převyšuje všechnu naši lidskou hříšnost, nás do tohoto zástupu stále znovu a znovu přijímá – to je smysl průvodu.

Ovšemže potřebujeme očistu od hříchu, v němž jsme jako lidé ponořeni, proto nás zve ke svátosti milosrdenství (svátost smíření), kde nás stále znovu přijímá jako své přátele (už vás nenazývám služebníky - nazval jsem vás přáteli). Proto nás papež František vybízí, abychom toto přátelské pozvání přijali: Ježíš nás tam nesoudí, ale osvobozuje, chce nám právě skrze toto svátostné dění ukázat laskavou Otcovu tvář. Jeho úsměv. Jen z toho plyne hluboká vnitřní radost života.

Na tzv. Zelený čtvrtek dopoledne obnovují kněží před biskupy své kněžské závazky.

Přítomní věřící jsou vybízeni, aby se za ně modlili, protože oni jsou také hříšníci, ale povolal je sám Kristus. Nejsou jen obřadníky či úředníky náboženské instituce, ale jsou Kristem určeni jako „pastýři ovcí“, aby s nimi šli a neustále ukazovali na Pastýře.

Večer toho dne se scházíme s Ježíšem ve večeradle. Je velmi důležité prosit o víru, že Ježíš je tam opravdu živě s námi: kněz je znamením této jeho přítomnosti. Je hezké, když jsou pěkně připravené obřady, krásné zpěvy atd., ale hlavní je ta skutečnost, že to Ježíš, který nás pozval a hostí. A docela už ne beránkem a chleby, ale on sám je ten Beránek a Chléb života, který se nám dává. Nikdy nepochopím věřící, kteří jsou na Hostině a nejedí. Snaž se, to ano – ale když tě Ježíš zve ke společnému jídlu, tak jdi. On je zase hostem naší duše, my mu nabízíme svůj život. Kristus se nám nejen v této chvíli (při eucharistii), ale stále dává – v čase stále znovu a znovu. Strach, který ve věřících pěstovala církev, a stále mnohde pěstuje, nemá u Ježíše místo.

Pokud jsme vnitřně připraveni, může být mytí nohou. To je opět současné dění: Ježíš se k nám sklání a mytím nohou nám prokazuje tu nejnižší službu. Každému přítomnému na těchto obřadech myje nohy. Tohoto obřadu by si všichni měli velmi vážít a určení si to považovat za čest! Ať se nedívají na kněze, ale na Ježíše, který jim nohy myje.

V adoraci po obřadech mám příležitost být chvíli s uvězněným Kristem, čekajícím na své odsouzení a na svou smrt.

Velký pátek je dnem smutku: ale nemáme truchlit nad Ježíšem, nýbrž nad sebou, nad hříšností nás lidí, nad stálým odporováním Bohu Otci. Proto začínají obřady tzv. „prostrací“, tedy kdy se kněz vrhne tváří k zemi. Můžeme přitom jen prosit Krista, aby

nám dával stále plněji ve víře prožívat jeho vztah k člověku. My jsme ho odmítli, Krista jsme zmasakrovali – a On to proměňuje v naše vítězství života. Vyzýváme svatý kříž – je to opravdu kříž, na němž pro nás spočívá Kristus. Je to stále znovu a znovu zpřítomňování, když Ježíš bere všechny bolesti a zlo za nás na sebe. My jsme s ním u toho – víc dělat ani nemůžeme. On to všechno dělá za nás a pro nás: proto se přimlouváme za všechny stavy a skupiny lidí: Ježíš opravdu umírá za všechny lidi, za každého. Po obřadech můžeme v adoraci jen žasnout. A v srdci se klanět a „milovat“ – tzn. prosit Ježíše: „Dej mi jen lásku k tobě a milost svou, neboť to mně stačí“ (modlitba „Duše Kristova“).

Velikonoční vigilie je matkou všech bohoslužeb, největší (i nejdelší) a duchovně nejkrásnější liturgií vůbec. Jako na Velký Pátek každý rok znovu prožíváme nadčasově, jak se Ježíš za nás vydává Otci, tak v této bohoslužbě na úsvitu neděle, prožíváme své vlastní zmrtvýchvstání, zmrtvýchvstání celého světa a vesmíru, vzkříšení každého člověka. Z toho se radujeme a prosíme, aby to opravdu nikoho neminulo. Pokud je dospělý katechumen, tedy ten, kdo se připravoval delší dobu na svůj křest, je Kristem přijat. Oheň na počátku znamená, že vlastně nikdy nebyla úplná vnitřní tma, protože byl Bůh. I když my lidé jsme o něm nevěděli. A jak se světlo rozsvěcuje a my si zapalujeme své svíce, je to chvíle radosti, že Bůh se nám lidem stále více zjevoval – až se nám nakonec zjevil v celé své skutečnosti: v Kristu. To jásavě opěvujeme ve zpěvu Exultet, který zpívá kněz. My stojíme s rozsvícenými svíčkami a jen nasloucháme. To je vítězství světla, života, to pro nás stále znovu činí Bůh. A i když jsme možná prožili něco tísnivého a něco těžkého, každého z nás ještě čeká (smrt), my se radujeme, protože Ježíš nás přijal za

své a on už v nás naši smrt přemohl. Prosme za tuto víru pro sebe, ale i pro celé lidstvo, pro každého člověka. Ne všichni zde na světě Krista poznají, ale všichni jsou jím vykoupeni.

Všichni také se svíci v ruce obnovujeme své křestní závazky. Ježíš nám slibuje, že nás přijal a nikdy neopustí. Jsme jeho, patříme mu. Kropení křestní vodou nám náš křest nejen připomíná, ale „oživuje“ ho v nás, „aktivuje“. A jako na závěr každého slavení je hostina, Ježíš nás zve k této vítězné hostině – k eucharistii. Vyprošujeme si navzájem milost, abychom ji prožívali s plnou vírou, že opravdu je s námi a hostí nás On sám. A to už se vracíme zase na začátek.

Asi se Vám to zdá dlouhé povídání, ale je to opravdu jen stručný pohled, snaha vidět Ježíše a prožívat vrchol jeho života osobně s ním. Protože to je také vrchol našeho života.

Preji všem požehnané Velikonoce! farář JK

ZE ŽIVOTA FARNOSTI A CÍRKVE

MISIJNÍ KOLÁČ

Tradičně čtvrtá postní neděle patří misii, konkrétně se pravidelně naše farnost připojuje aktivitou Misijní koláč. Prosím, kdo můžete, přineste v neděli 6. března kousek koláče do kostela a za drobný příspěvek si můžete zase jiný dobrý kousek sladkého nebo slaného koláče odnést domů. Díky všem, kteří se připojí.

MM

MILOSRDENSTVÍ V MÉM ŽIVOTĚ

Co je milosrdenství? Dle mého je to snad pocit svobody, pocit, kdy rozvážeme pouta sami sobě, druhým nebo jsme sami ti, kterým je někdo druhý rozváže. Kdy ale budeme svobodní?

„Budete svobodni, ne až vaše dny budou bez starostí a vaše noci bez touhy a zármutku, ale až vaše starosti, touhy a zármutek opásají váš život a vy se nad ně povznesete nazí a nespoutaní.“ (Chalíl Džibrán: Prorok)

Křídly, která nás povznáší nad tyto okamžiky života, kterými je zármutek, touha a starosti, je milosrdenství. Celý život ta křídla opečováváme, snažíme se, aby zesílila, občas se nám polámou, občas jimi popoletíme dál. Každý má v životě oblasti, ve kterých jakoby mu křídla ztěžkla. Pro někoho je to, třeba jako pro mě, milosrdenství k sobě samému.

„Je-li zákon, který byste chtěli zrušit, nespravedlivý, pamatujte, že je to zákon, který jste napsali svou vlastní rukou na své vlastní čelo. Nemůžete jej vyhladit tím, že spálíte své zákoníky, ani tím, že umyjete čel svých soudců, neboť na to by vám nestačilo ani celé moře. Chcete-li svrhout z trůnu tyrana, hleďte nejprve, abyste odstranili trůn, který jste mu vybudovali ve svém nitru.“ (Ch. Džibrán: Prorok)

Dnešní svět je zvrhlý v nárocích na lidi, na to, jak by člověk měl vypadat, co dělat atd. Společnost je často tím, kdo píše nesmyslné zákony na čela lidí, a jen obtížně člověk maže a překonává předpisy a očekávání tyrana, kterého společnost i jednotlivý člověk sám sobě stvořil. Bůh je tu s milosrdenstvím, s něčím ojedinělým v dnešní době. Přichází s „názorem“, každý je v jeho očích drahý a vzácný, nemusí splňovat nároky dnešní doby, sebe samého i ostatních. Je zkrátka tím, kdo uzdravuje, maže zákony nesmyslně napsané na čele a vyhlašuje svobodu duše i přes povahu naší doby.

Zní to jednoduše, přestože není jednoduše nechat všechno a odpustit sobě

samému, druhým. Přesto to je každodenní výzva, která nám dává křídla, abychom se vznesli a dokázali si život prožít s nadšením, láskou a v těžších okamžicích života si nezlomili křídla.

KM

KONCERT SLÁVKA KLECANDRA

Ve čtvrtek 31. 3. 2016 od 18.00 se v kostele Sv. Jakuba uskuteční koncert písničkáře Slávka Klecandra, frontmana skupiny Oboroh, která se věnuje především zhudebnování žalmů a biblických textů.

Program koncertu sestává z většiny částí z písní velikonočních a svatodušních, a to jak autorských, tak i starých až prastarých v netradičních úpravách. Zazní i několik žalmů a jiných písní ze Slávkovy působení ve skupině Oboroh a z jeho dvou sólových alb za doprovodu kytary a harmoniky. Vstupné na koncert je dobrovolné.

Více informací o Oborohu a Slávkově Klecandrovi na www.oboroh.cz.

MC

ZE ŽIVOTA SVĚTOVÉ CÍRKVE

SETKÁNÍ PAPEŽE FRANTIŠKA A PATRIARCHY KIRILLA

Setkání papeže Františka a patriarchy Moskvy a celé Rusi Kirilla 12.2.2016 na Kubě se podle plánu konalo v jednom ze salónů havanské letištní haly a začalo přibližně ve 20:30 našeho času. Soukromý rozhovor proběhl za účasti dvou tlumočnicků a trval přibližně dvě hodiny. Potom podepsali společné prohlášení a každý několika slovy shrnul své dojmy z tohoto setkání.

Nejprve se ujal slova moskevský patriarcha Kirill: „Diskuse byla vysoce obsažná a umožnila nám vyslechnout a pochopit

naše postoje. Výsledky mi dovolují říci, že obě církve mohou aktivně spolupracovat na obraně křesťanství v celém světě a s plnou odpovědností, aby nedošlo k válce, všude byl respektován lidský život a byly posíleny základy mravnosti, rodiny a člověka.

Papež František poděkoval Kirillovi za „bratrskou pokoru“ a mimo jiné řekl: „Mluvili jsme jako bratři, máme stejný křest, jsme biskupové. Mluvili jsme o našich církvích a našli jsme shodu v tom, že jednota se vytváří na cestě. Mluvili jsme zřetelně, bez okolků a příznám se, že jsem zakusil útěchu Ducha v tomto dialogu. Nechci odjet bez toho, abych vyjádřil svůj mocný a vroucí dík Kubě, kubánskému lidu a jeho zde přítomnému prezidentovi. Pokud to takto půjde dál, stane se Kuba hlavním městem jednoty,“ dodal s úsměvem papež.

Plné znění prohlášení (deklarace) římského papeže a ruského patriarchy naleznete na této webové adrese: www.radiovaticana.cz

dle www.radiovaticana.cz připravil BH

K setkání papeže Františka a patriarchy Kirilla je třeba pro vysvětlení uvést:

Průlom ve vztazích s ruským pravoslavným, jakým je setkání papeže s moskevským patriarchou, by nebyl myslitelný bez důkladných příprav. Jak potvrdil tiskový mluvčí Svatého stolce, setkání se připravovalo dva roky. Souběžná návštěva Latinské Ameriky se stala téměř pokynem ze strany Prozřetelnosti a přispěla k realizaci setkání právě v těchto dnech. Nic z toho by však nebylo možné bez intenzivních kontaktů mezi Vatikánem a patriarchátem - přiznává o. Hyacinthe Destivelle OP, který v Papežské radě pro

jednotu křesťanů zodpovídá za vztahy se slovanskými pravoslavnými církvemi. V rozhovoru pro Vatikánský rozhlas připomíná návštěvy šéfa tohoto úřadu, kardinála Kurta Kocha, v Moskvě. Francouzský dominikán, který strávil mnoho let v Rusku, ujistil také o tom, že setkání si přál sám patriarcha Kirill, zejména po té, co se papežem stal František:

„Doposud byly hlavní překážkou na cestě k setkání obavy ze strany patriarchátu před proselytismem a metodou uniatismu zejména na Ukrajině. Myslím, že se podařilo tyto obavy rozptýlit. Ruská pravoslavná církev si uvědomila, že katolíci nemají vůli k proselytismu v Rusku ani k návratu k metodě uniatismu, která spočívá ve vydělování části věřících z pravoslavné církve. Katolická církev prosazuje nyní jinou metodu úsilí o jednotu, totiž metodu ekumenickou, která nespočívá v připojování jednotlivých částí pravoslavné ke katolické církvi, nýbrž ve společné cestě bratrství a spolupráce v různých oblastech a v teologickém dialogu. To všechno nás navzájem sblíží. Podstatnou roli tu opět sehrává řeckokatolická církev, zvláště na Ukrajině. Ta má nejen právo na existenci, ale také povinnost pečovat o své věřící na celém světě. Pro ruskou pravoslavnou církev je však podstatné to, že metoda uniatismu už není považována za metodu katolické církve.“ O. Destivelle kromě toho potvrdil, že František a Kirill podepíší společnou deklaraci. Ta však nebude mít věroučný charakter, protože dialog v této oblasti je veden s celou pravoslavnou církví. Deklarace se bude týkat pronásledování křesťanů, obrany života, manželství a rodiny.

doplněno z radiovaticana.cz, BH

TYP NA VIDEO: PROČ EVROPA V HISTORII ODOLALA VNĚJŠÍM VLIVŮM?

V Evropě vznikla jako zcela nový typ školy univerzita. Takový typ vzdělání nevytvořila nikdy předtím žádná vyspělá civilizace - ani orientální, ani antická. Neznamená to, že by dřívější civilizace neměly školy charakteru vysokého učení, ale nedokázaly z nich vytvořit duchovně jednotnou a propojenou síť. To, že se to zdařilo středozápadní Evropě, bylo zásluhou křesťanského univerzalistického (dnes bychom řekli globalizačního) programu, který církev důsledně naplňovala jako jeden ze svých prvořadých úkolů.

Evropská civilizace vytvořila za poměrně krátkou dobu univerzální vzdělávací systém, který mu dodával silnější paměť, než jakou měly mnohé jiné, ještě ve 13. a 14. století vyspělejší civilizace (například islámské země). Za to, že evropská civilizace je posléze během 17. a 18. století předstihla, vděčí Evropa své křesťanské tradici vzdělání, která vznikala v síti klášterů a později v síti univerzit, zakládaných většinou papeži.

Křesťanská církev byla jedinou významnou institucí, která přežila rozpad antického světa a uchovala dědictví antické vzdělanosti, neboť jej přejala a přizpůsobila svým potřebám. Zároveň se snažila důsledně naplňovat jako svůj prvořadý úkol myšlenku křesťanského univerzalizmu, a sice udržet jednotu křesťanského lidu.

Z těchto všech činitelů vyrostl patrně nejlepší komunikační systém, jaký kdy byl vytvořen a který překročil rámec církve a přispěl k propojení nejprve Evropy, po-

sléze i světa. Tok informací byl totiž do značné míry zaštiťen jednotným metajazykem - latinou, na jejíž pojmovou čistotu, srozumitelnost, kompatibilitu a pojmové sladění církev velmi pečlivě dbala. Z tohoto pohledu je univerzita místem, kde vzniká vědomí identity Evropy a jejích národů.

Tento zajímavý dokument s hranými pasážemi o historii vzdělávacího evropského systému v osobitém zpracování autorské a režisérské dvojice: Jana Kristina Studničková a Otakáro Maria Schmidt je možno zhlédnout na tomto webovém odkaze:

<http://www.ceskatelevize.cz/ivysilani/10868121762-university-tajemstvi-evropskeho-zazraku/31529838010>

převzato z www. Vira.cz, BH

OKÉNKO MLÁDEŽE

SVĚTOVÉ DNY MLÁDEŽE

KRAKOV 25.-31.7.2016

O prázdninách proběhne v Krakově další světové setkání mládeže za účasti papeže Františka. Abychom případně zájeme trochu naladili na cestu do Krakova, nabízím pár slov od účastníka Rosti Marka, který se jako jediný z naší farnosti účastnil setkání mládeže s papežem Janem Pavlem II. také v Polsku - v Czenstochové:

Stalo se vám někdy v životě, že za vámi přišli rodiče a řekli: „Něco jsme udělali bez tvého vědomí!“ Psal se rok 1991 a já chodil do prváku na zemědělku (dnes 9. třída ZŠ). Odjel jsem na chmelovou brigádu, a když jsem se vrátil, uvítala mne maminka větou: „Rostlo, něco jsem provedla. Bez tvého vědomí jsem tě přihlásila na setkání se Svatým otcem.“ Až po letech jsem se

dozvěděl celý příběh a musím (se slzami v očích) přiznat, že tím nejlepším režisérem je Hospodin sám. On mě tam prostě chtěl mít!!!! A použil k tomu otce děkana Kratochvíla a moji maminku, abych se setkal se Svatým otcem Janem Pavlem II. Samo sebou se mi nikam nechtělo. Týden jsem protestoval. Nikoho jsem neznal, jel jsem tehdy z farnosti sám. V autobuse jsem se seznámil s Martinem ze Sedlčan a s ním prožil celé setkání v polské Czenstochové. Byl to tak silný zážitek, že jsem si setkání s tímto svatým, neskutečně vitálním a naděje plným mužem nenechal v dalších letech ujít. At to bylo na Svatém Kopečku, v Praze, v Hradci Králové, ale i na světovém setkání v Paříži.

Dnes už máme jiného papeže, s jiným poselstvím, než která měl Karol Wojtyła. O to víc si ale myslím, že pokud váháš, zda jet nebo nejjet, jestli obětovat část prázdnin, posunout brigádu, snížit si svůj „domácí komfort“ a účastnit se setkání s mladými v Krakově, pomohou k tomu dvě věci: Buď tvá upřímná modlitba o dobré poznání, jak se rozhodnout, nebo tvoji rodiče, kteří tě prostě na setkání přihlásí...“

Tolik slova Rosti Marka a příště bude-me pokračovat.

HV

KULTURNÍ REVUE

SUZANNE RENAUD / PETRKOV 13

Kniha s názvem „Suzanne Renaud / Petrkov 13“, kterou napsala současná spisovatelka Lucie Tučková, líčí život francouzské básnířky Suzanne Renaud (1889-1964), jejímž osudem bylo celoživotní sepjetí s malou vesničkou na Vysočině - Petrkovem. Právě do Petrkova se pro-

vdala ve druhé polovině dvacátých let 20. století za básníka, překladatele a grafika Bohuslava Reynka.

Přestože Reynek je poměrně známou osobností v literárním a výtvarném prostředí, jeho žena Suzanne zůstávala poměrně dlouho v jeho stínu. Kniha čtenáře velmi působivě vtahuje do prolnutí dosti odlišných světů obou osobností. V první části příběhu autorka vykresluje podobnou odlišnost u rodičů básnířky, kdy její otec miloval klid a venkovské prostředí a matka měla ráda společnost a městský život, což se bude později opakovat i v manželství Reynka s Renaudovou.

Z grenobelského společenského prostředí s alpským koloritem jde Suzanne Renaud za svým mužem do neutěšeného a sychravého prostředí Českomoravské vrchoviny. V prvních letech po jejich sňatku střídají pravidelně pobyt ve Francii a v Čechách, takže se Suzanne může těšit na Grenoble a dýchánky s přáteli. S příchodem dětí (synové Jiří a Daniel) a následně i války návštěvy Francie postupně ustávají a básnířka se postupně alespoň částečně smiřuje s životem na vysočinském venkově. Je pro ni velmi těžké vzdát se svého literárního působení ve Francii, zároveň s malými vyhlídkami na úspěch své tvorby v Čechách. Přestože její poezie má svou hloubku a hodnotu, vždy stála spíše ve stínu svého muže, jakoby mu otevírala a podepírala jeho cestu.

V Čechách to bylo zejména přátelství a blízké vztahy s Josefem Florianem, Janem Zahradníčkem, Vlastimilem Volkolkem a některými dalšími osobnostmi českého literárního prostředí, které napomáhaly dílu Suzanne Renaud, aby spatřilo „světlo světa“ v tištěné podobě.

Autorka knihy, Lucie Tučková, se dále pouští do hlubin duše básnířky i jejího muže, a to zejména v období 2. světové války a nedlouho poté i komunistického útlaku.

V roce 1944 nastává velmi chmurné období, kdy jsou Reynkovi vyhoštěni ze svého statku v Petrkově, hledají útočiště a nakonec je velmi otevřeně přijímá právě rodina (v té době již zemřelého katolického literáta a nakladatele) Josefa Floriana. U Florianových setrvávají až do konce války. Společný život velmi sblíží a utuží vztahy mezi členy obou rodin, což je poté velkou posilou zejména v době padesátých let.

Po roce 1948 ztratí Reynkovi možnost navštěvovat Francii a Suzanne Renaud se již do konce svého života do své rodné země nepodívá. Jejich statek v Petrkově je vyvlastněn, v přízemí mají nastěhované „nájemníky“, sami mohou obývat pouze horní patro a ve svém prostoru se cítí jako cizinci. Také část zkulturnované zahrady, ve které Suzanne ráda pobývala a která jí částečně připomínala Francii, noví nájemci zlikvidovali. Všechny tyto okolnosti ji v posledních deseti letech jejího života uváděly do hlubokého smutku.

Navzdory tomu v této době napsala jeden ze svých nejpůsobivějších souborů básní „Na cestu větrem“. Tyto texty, které jsou součástí knihy, do češtiny přeložil syn Jiří Reynek. Zmíněné období vystihují také slova publicisty Aleše Palána v recenzi k této knize, cituji: „Přes to všechno dokázala Suzanne Renaudová nalézt konstanty, které ji ze smutku vyváděly: rodinu (byť její manželství s Bohuslavem Reynkem jistě nebylo optimální), nezpochybnitelnou víru v Boha a moc modlitby, a koneckonců i zvířata a květiny.“ Hosp. noviny, 22. 3. 2014.

Lucie Tučková se ve své knize snažila ukázat život básničky v celé škále jejích emocí, jejího prožívání, pokusila se nahlédnout do zákoutí její duše a její celkové citlivosti. Z textu je cítit velká úcta k této ženě i jejímu muži a snaha o pochopení a objasnění jejich občasných vzájemných nedorozumění.

Poměrně velkou část publikace zaujmají fotografie ze života rodiny, petrkovského statku a okolní přírody a ze setkání s přáteli. Na fotografiích se kromě členů rodiny Reynkových objevují již v textu výše zmiňovaní přátelé, dále také jejich další blízcí, jako byl např. Anastáz Opasek, Bohumil Vít Tajovský, lékař Jaroslav Pojer,

básnířčiny přítelkyně z Francie. Najdeme zde také fotografie alpských scenérií a míst, která měla Suzanne ve Francii ráda.

Kniha je velmi poutavá, vtahuje člověka do vnitřního prožívání básničky. Interpretace její osobnosti vychází zejména z doložené korespondence, básní a různých nalezených poznámek. Kdo má rád tvorbu Bohuslava Reynka a Suzanne Renaud a kdo zná prostředí Českomoravské Vysočiny a zároveň i horské scenérie kolem Grenoblu, pro toho bude kniha působivým čtením.

Jak jsem se již zmínila, v této knize vyšel poprvé v češtině její soubor pozdních básní, ze kterého na závěr vybírám tuto:

„S květem liliovým vchází sláva Boží do zahrady.

Lilie ranní, přeslice andělů, sprádající vůně a paprsky;

lilie polední ve stinné katedrále s vitrážemi smaragdů za hlaholu klekání, lilie polední,

mocná svíce, v níž slunce smahne vůně vosku;

lilie podvečerní, odchycený pták s perutěmi zčechranými větrem ze ztracených rájů;

lilie noční, zavěšená jako stříbrná lampa na prahu hvězdnaté noci;

lilie, k níž nelze přivonět v bolesti, aniž by se neoděla světlem a v radosti zas, aniž by nepřijala zář vytržení, ty sama bys dala věřit v sílu modlitby, v hlubokost lásky, v horoucí neporušitelnost těla!“

LKř

CO VÍM O POSTNÍ DOBĚ

Paní katechetka dala dětem za úkol napsat pár řádek o postní době. Anička se moc snažila, ale udělala v textu hodně chyb. Když je všechny najdeš a opraviš, pak ze správných písmen sestaviš dokončení textu.

Postní doba trvá čtyřicet dní. Začíná Popelčíní středou. V ten den mám kněz dělá na čelo popelcem křížek se slovy: „Čiňte pokání a věřte evangelium.“ Někdy říká: „Omni člověče, ze jsi prach a v prach se obrátíš.“ To znamená: Člověče, uznám si, že tu nejsi napořád! Jednou zemřeš, a pak bude důležité, cos v životě udělal dobrého! Po celou postní dobu se proto všichni snažíme přemáhat zlo a dělat dobro. Tak se připravujeme na Velikonoční svátky. Pán Ježíš se postil na poušti, to my nemůžeme. Ale můžeme si občas odeprít cukrovinky, televizi nebo počítačové hry. Snažíme se nezapomínat na modlitbu. Pomáháme starom, nemocným nebo opuštěným lidem. Jsme pozvošní ke svým ročníkům a sourozencům. To všechno si děláme celý rok, ale v postní době víc, protože Velikonoce chcepe...

Tajenka: _____

převzato z DKC Brno, AS